

„Nyerő vegyítése a modern és a klasszikus kalandoknak.”

- Rick Riordan, a *PERCY JACKSON* szerzője -

PEGAZUS

ÉS AZ OLÜMPOSZ
LÁNGJA

KATE O'HEARN

KATE O'HEARN

PEGAZUS
ÉS AZ OLÜMPOSZ
LÁNGJA

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, 2016

*Szerető és támogató családom nélkül,
csodálatos szerkesztőim, Annie és Naomi nélkül,
és persze a fantasztikus ügynököm, V nélkül
ez a könyvem sem jöhetett volna létre.
Köszönöm nektek, ti vagytok a legjobbak!
(OTB örökké élni fog.)*

*Szeretném ezt a könyvet a világ minden lovának
ajánlani, különösen a rossz körülmények között
élőknek, a szenvedőknek, a bántalmazottaknak.
Bárcsak eljönne és megmentené őket Pegazus!
Nélküle viszont a mi feladatunk jobbá tenni
a lovak életét.*

*Kedves olvasóm, segíts, amikor és ahol csak tudsz!
Szerte a világban sok ló vár a te szeretetedre
és segítségedre!*

PROLÓGUS

Az Olümposzt háború sújtotta. A csapás előjel nélkül jött. Semmi sem utalt arra, hogy egy ismeretlen ellenség sereget toboroz; egy sereget, amelynek célja a teljes pusztítás. Az egyik percben még mindenütt béke honolt, a következőben meg már mindannyian a túlélésért harcoltak. A háború véres volt, brutális és váratlan.

De az Olümposz egyik lakója számára éppen ez volt a tökéletes lehetőség, hogy valóra válthassa az álmát.

Paelen az egyik márványoszlop mögé rejtőzve figyelte, ahogy az Olümposz legjobb harcosai gyülekeznek, hogy felvehessék a harcot a betolakodókkal. Jupiter villámokkal a kezében állt a sereg élére, nyomában mennydörgés zengett. Balján felesége, Juno elszánt tekintettel nézett a közelgő ütközet elébe. Jobbján Herkules erőtől duzzadva és felkészülten várt, de ott sorakozott még Apolló is, ikertestvérével, Dianával, aki az íját szorongatta a kezében. Mars is a többi isten között várakozott már, Vulcanus pedig egész fegyverarzenált hozott magával. Mögöttük ott állt szárnyas sarujában és kalapjában Merkúr, az Olümposz hírnöke. Mindannyian a harcra készültek.

Paelen pillantása Pegazusra tévedt. A mén tekintete izzott, a szárnyai pedig remegtek, ahogy a közelgő csatát várva aranypatájával a földet döngette. Hátrébb még több olümposzi gyülekezett. Mindannyian készek voltak megvédeni az otthonukat.

De Paelennek esze ágában sem volt részt venni az ütközetben. Nem volt ő harcos. Tolvaj volt, saját tervekkel, amik között nem szerepelt, hogy elesik egy csatában, amit talán meg sem nyerhetnek. Mindenki figyelmét a háború kötötte le. Paelen esze viszont azon járt, hogy miként is húzhatna hasznót a zűrzavarból. Amíg mindenki a nirádok ellen harcol, egy tolvaj szabadon beszélhet Jupiter palotájába, és azt visz magával, amit csak akar.

De Paelent nem a kincs izgatta. Sokkal inkább a Pegazus fején csillogó aranykantár.

Olümposz minden szülőtte tisztában volt vele, hogy az a kantár mindennél értékesebb. Aki ugyanis megkaparintotta, uralkodhatott a hatalmas szárnyas csődör felett. S ha ő irányíthatja Pegazust, Paelen bárhová eljuthat, ahová csak akar, és azt vehet el, amit csak a szeme megkíván, hiszen senki sem lesz, aki útját állhatná. Ez volt az igazi kincs, nem pedig a vacak ékkövek és aranytallérok az őrizetlenül hagyott palotában.

Ahogy Jupiter magához hívatta harcosait, Paelen is közelebb lopózott, hogy hallja az elkeseredett szónoklatot.

– Gyermekeim! – kezdte Jupiter komor hangon. – Legsötétebb óráinkat éljük. Soha, mióta világ a világ, nem néztünk szembe ily szörnyű veszéllyel. A nirád harcosok már áttörték határainkat. Ezekben a percekben is az Olümposz lángjáért nyomulnak előre. Ha sikerül kioltaniuk, akkor minden hatalmunk, s vele együtt

minden, ami eddig létezett, elvész. Meg kell állítanunk őket! A Láng a létezésünk záloga. A nirádok nem járhatnak sikerrel! Ha nem tartunk ki, az általunk ismert világ örökre elpusztul.

Paelen a tömeg moraját hallgatva érezte az egyre növekvő feszültséget, de a szemét még mindig nem vette le Pegazusról. A csődör a fejét rázva fújtatott. A mozdulatától az aranykantár olyan csodás hangon csengett-bongott, ahogy más arany nem tud.

A kantár énekét hallva Paelen ujját különös bizsergés fogta el, és alig bírta megállni, hogy azonnal az értékes szerszámért ne kapjon. De türtőztetnie kellett magát. Még nem jött el az idő. Sötét szemét újra a gondterhelt vezérre szegezte.

– Mi, akik sosem halunk meg, most végignézhetjük saját pusztulásunkat – folytatta Jupiter. – De nem csak önnön világunkat kell most megvédenünk. Minden általunk őrzött világ elbukik, ha a nirádok győzedelmeskednek felettünk. Harcoljunk őértük is!

Jupiter magasba emelte villámait, mire az Olümposzt hatalmas mennydörgések hangja töltötte meg.

– Velem tartotok? – kiáltotta. – Szembeszálltok a betolakodókkal, hogy visszaűzzük őket oda, ahonnan jöttek?

Paelen elkerekedett szemmel figyelte a lenyűgöző látványt, ahogy az olümposziak egy emberként emelték magasba a kezüket Jupiter felé. Pegazus felágaskodott, és tisztelgése jeléül széttárta hatalmas szárnyait. Csatakiáltások visszhangzottak mindenfelől.

– Előre Olümposzért! – mennydörögte Jupiter, miközben megindult, hogy csatába vezesse harcosait.

I

Emily az ablakra tette a kezét, és érezte, hogy az iszonyú mennydörgésbe az üveg is beleremeg.

A rádióban aznap másról sem beszéltek, csak az Egyesült Államok keleti partján tomboló váratlan és hatalmas viharról. A helyzet épp Emily lakhelyén, New York városának szívében volt a legaggasztóbb. Miközben egyedül üldögélt a lakásban, melyet rendőr édesapjával osztott meg, sosem hitte volna, hogy egy egyszerű vihar *ennyire* szörnyű tud lenni.

A telefonját szorongatta, és szégyellte magát, amiért hazudott az apjának, aki épp az imént hívta, hogy megkérdezze, minden rendben van-e.

– Sajnálom, kicsim, de minden rendőrt berendeltek az őrsre – magyarázta. – Dupla meg tripla műszakban vagyunk. Az egész város tiszta bolondokháza a vihar miatt, úgyhogy mindenkire szükség van. Tegye meg nekem egy szívességet, jó? Ne menj az ablakhoz! A villám rengeteg helyre becsapott már a városban, és egy legfelső emeleti lakásban nagyon veszélyes tud lenni.

Emily azonban a figyelmeztetés és az apjának tett ígéret ellenére az ablaknál ülve figyelte a tomboló vihart. Az édesanyja is mindig ott ült, ugyanezen a helyen, amit úgy hívott: „a kakasülöm”. Egy különleges hely, ahonnan

figyelhette a húsz emelet mélységben nyüzsgő világot. A halála óta Emily is egyre többet ült oda, mintha ezzel valahogy közelebb kerülne az édesanyjához.

De arról a helyről az is jól látszott, amint a vihar az Empire State Buildinget gyötri. Még az apja mesélte, hogy a hatalmas toronyház egyfajta villámhárítóként szolgál, megóvva a körülötte lévő épületeket. A soka-dik villám után Emily azért elgondolkodott, hogy vajon mennyit bír még ki.

A térdét a mellkasához szorítva próbált uralkodni a reszketésén. Azelőtt, amíg az anyja élt, sosem félt a mennydörgéstől. Valahogy még a rossz időben is mindig találtak valami szórakoztatót és érdekeset. De most, hogy az édesapja munkában volt, és ő egyes-egyedül maradt a lakásban, az édesanyja elvesztését olyan erő-vel érezte, mintha csak aznap történt volna.

– Anya, bárcsak itt volnál! – suttogetta szomorúan, ahogy bámult kifelé az ablakon. Az arcán sokadszor is kövér könnycseppek gördültek le.

Hirtelen óriási robaj és vakító fényesség töltötte be az eget. A villám olyan erővel találta el az Empire State Building épületét, hogy a tetején lévő antenna szikráz-va robbant szét.

Emily nem hitt a szemének. Még a könnyeit töröl-gette, amikor a magas épület fényei pislákolva kialudtak, majd a sötétség a környező épületekre is átterjedt. Az áramszünet okozta sötétség hullám úgy terjedt szét, akár a szőnyegre kiömlő gyümölcslé.

Emily figyelte, ahogy az áramszünet a Broadway irányába terjed tovább. Egyik háztömb a másik után bo-rult sötétségbe. Még a lámpák is kialudtak az utcákon. A hullám néhány pillanat múlva elért az ő háztömb-jükhöz is, és a lakásban minden elsötétült. Emily az

ablaknak dőlve próbálta megkeresni, hogy a távolban hol ér véget a homály. De nem ért véget. Az egész várost ellepte a feketeség.

Ahogy a telefon megszólalt, ijedtében ugrott egyet, majd reszkető kézzel nyitotta ki a készüléket. Az apró képernyőn az apja neve világított.

– Apa! – sikította a telefonba. – Nem hiszed el, mi történt! Az Empire teteje most robbant fel! Becsapott a villám, és az antenna darabokra szállt!

– Igen, hallottam – szölt az apja aggódva. – Te jól vagy? Hozzánk is betalált?

– Nem, itt minden rendben – felelte Emily, gondosan hallgatva arról, hogy egyáltalán nem volt minden rendben. Kezdett ugyanis egyre jobban félni. – De nincs áram. Ameddig ellátok, mindenütt sötét a város.

A vonal túlsó végén valaki beszélt a háttérben. Az apja káromkodott egyet, majd újra a telefonba szólt:

– Most mondják, hogy az áramszünet az egész várost elérte, és már New Jersey-re is átterjedt. Nagy baj van, Em, és úgy tűnik, nem is javítják meg egyhamar. Menj, engedd tele a fürdőkádat, aztán minden edényt, amit a konyhában találsz. Nem tudjuk, meddig tart ez az egész, úgylát sok víz kell.

– Jól van – válaszolt Emily. Aztán, mielőtt megálljt parancsolhatott volna magának, halkán kicsúszott egy kérdés a száján: – Apa, mikor jössz haza?

– Nem tudom, kicsim – hangzott a válasz. – Remélem, minél előbb. Addig felhívjam Maureen nénit, hogy menjen át vigyázni rád?

Emily szerette a nagynénjét, de nem akart ijedős óvodásnak tünni. Elvégre már tizenhárom is elmúlt, és egy ekkora lány tud vigyázni magára.

– Nem kell, köszí, jól vagyok.

– Biztos? – kérdezte az apja. – Szerintem ő is örülne a társaságnak.

– Igen, biztos. Egy kicsit megijedtem a vihartól, de úgyis sok a dolgom. És különben is, túl veszélyes lenne Maureennek ebben a viharban elindulnia, aztán húsz emeletet lépcsőznie. Tényleg jól vagyok.

– Rendben – szólt az apja némi habozás után. – Ha kell valami, azonnal hívj, megérttetted?

– Hívlak. Köszí, apa – mondta Emily. – Na, megyek, mielőtt kifogy a víz.

A hívás után Emily a telefonja fényét használva botorkált el a konyháig. Hamar megtalálta az ilyen esetekre félretett elemlámpát, és elindult a fürdőbe.

Megtölteni vízzel a kádat és minden edényt – ez volt az első teendő áramszünet esetén. Az egyik hátránya annak, ha valaki egy magas épületben lakik, hogy áramkimaradáskor hamar leállnak a szivattyúk, amik a felső szintekre küldik a vizet. Ha ilyenkor nem elég gyors az ember, főhet a feje.

Emily el is kezdte teleengedni a kádat és az edényeket. Épp megtelt az utolsó nagy levesesedény, amikor a víznyomás gyengülni kezdett, majd nemsokára teljesen meg is szűnt.

– Azért több a semminél – sóhajtott fel hangosan, amikor elzárta a csapot.

A nagy munkában legalább a viharról is sikerült megfeledkeznie egy kicsit. De ahogy a vízfolyás hangja elállt, a lakást újra a mennydörgés és a szirénák hangja töltötte meg.

Az ablak előtt újabb villanás ragyogta be a várost, majd azonnal hatalmas robaj következett. A villámcsapás

akkora volt, hogy Emily még csukott szemmel is látta a fényét. A villám és a dörgés rögtön követte egymást, tehát a közelben csaphatott be.

Az égzengés hangjától Emily végre megfogadta apja tanácsát, és elhúzódott az ablaktól. A vihar pontosan a ház fölött volt, és egyre jobban tombolt.

2

Paelen elképedve figyelte a pusztítást. Soha életében nem látott még ahhoz foghatót. A palota és vele együtt minden környező épület romokban hevert.

Próbált lépést tartani a védőkkel, de hamar lemaradt a csapattól. Mostanra csak a távolban hallatszott a Jupiter villámaint követő folytonos mennydörgés, és halványan még látszottak az égen a villanások. A hatalmas ütközet korántsem ért még véget, de mostanra távol kerültek a lerombolt palotától.

Paelen szíve összefacsarodott, ahogy meglátta a földön heverő Merkúrt. A hírnök az oldalán feküdt, a mellkasából egy lándzsa állt ki. Szőke haja vértől volt csatakos, az arcát zúzódások borították. Paelen odahajolt megnézni, hogy él-e még.

Merkúr erőtlenül kinyitotta halványkék szemét.

– Paelen – sóhajtott –, vége van? Kioltották a tüzet?

Paelen segítséget akart hívni, de nem maradt senki, akinek szólhatott volna. Úgy tűnt, körülötte mindenki halott vagy haldoklik.

– Szerintem még ég. Láttam a többieket, amint a templom felé igyekeznek.

– Meg kell állítanunk a nirádokat! – Merkúr Paelen kezéért nyúlt, és megpróbált felkelni. – Segíts fel!

Paelen segítségével a hírnök talpra állt, és kihúzta a lándzsát a melléből. A seb ettől csak még nagyobbra nyílt, és megindult belőle a vér. Merkúr lába megremegett, majd a hírnök a földre rogyott.

– A háborúnak számomra vége. Bevégeztem – sóhajtotta.

– Nem, tévedsz! – szólt rá ijedten Paelen, miközben a hírnök mellé térdelt, hogy az ölébe vonja. – Gyerünk, Merkúr, kelj fel!

– Késő – felelte a hírnök a fejét rázva. Köhögés tört rá, majd a szája szélén vér buggyant elő. – Ide hallgass, Paelen! – folytatta zihálva. – Neked is harcolnod kell! A nirádok nem olthatják ki a tüzet!

– Hogy én? Harcoljak? – ismételte Paelen hitetlenkedve. A fejét rázta. – Én nem tudok, Merkúr, nézz csak rám! Nekem nincs hatalmam. Nem vagyok nagy és erős, mint Herkules, és nem harcolok úgy, mint Apolló. Nem értek a fegyverforgatáshoz, és még csak gyors sem vagyok, mint te. Csak egyszerű tolvaj vagyok. Elég hajlékony vagyok ahhoz, hogy bármilyen börtönből megszökjek, és a legszűkebb helyekre is beférek, de nincs bennem semmi más. És még ezeket sem teszem szívesen, mert fáj. Gyáva nyúl vagyok, nem több.

Merkúr Paelen kezéért nyúlt, és magához húzta.

– Paelen, tudom, hogy még nagyon fiatal vagy – hebegte. – Ahogy azt is, hogy nem vagy olyan nagy, mint a legtöbbször, vagy olyan erős. De éles eszű vagy, és nagy bátorság lakozik benned. Vedd most a kezébe a sorsoadat!

De Paelen megint csak a fejét rázta.

– Túl sokat kérsz! Nem az vagyok, akinek hiszel. Egy senki vagyok.

Merkúr megszorította Paelen kezét, ahogy minden erejével szavakat próbált formálni.

– Különleges vagy, Paelen. És itt a soha vissza nem térő lehetőség, hogy bebizonyítsd. Tudom, hogy sosem tartottad magad igazi olümposzinak. Pedig valóban az vagy, ezért benned van az erő, hogy hatalmas dolgokat vigyél véghez. Csatlakozz hát a testvéreidhez, és harcolj az otthonodért! Mutasd meg, Paelen – folytatta köhögve –, mutasd meg nekünk, mire vagy képes!

– De én... én... – dadogott Paelen.

– Kérlek – könyörgött Merkúr. – Segíts nekünk!

Az ég az előretörő nirádok csatakiáltásától zengett. Nem lehettek messze.

– Közeleg a harcosaik második hulláma – folytatta Merkúr elhaló hangon. – El kell tűnnöd innen. Vidd a szárnyas sarumat! A kalapom odalett, de a saru még mindig bárhová elrepít. Vedd fel, és menj harcolni!

– Még hogy a sarudat! – kiáltott fel Paelen. – Azt nem lehet! Hiszen az csak neked engedelmeskedik!

Az elesett hírnök torkát ismét köhögés szorította. Lassan a szeme is felakadt.

– Haldoklom, Paelen – mondta halkán. – Neked adom. Te leszel a gazdája. Ne félj, követi majd a parancsaidat.

Egy utolsó, fájdalmas kiáltással Merkúr behunyta a szemét, és nem mozdult többé.

Paelen nem akarta elhinni, hogy a hírnökük meghalt. A nirádoknak valahogy akkora hatalmuk volt, hogy a legerősebb olümposziakat is képesek voltak megölni. És ha Merkúr életét ki tudták oltani, akkor mindenki másét is sikerülhet.

Finoman a földre fektette Merkúrt. A hírnök utolsó szavai gyötörték. Egyik fele még mindig a kantárért rohant volna, hogy aztán elmenekülhessen, ám valami

belül közben azt súgta, hogy Merkúrnak igaza lehet. Vajon tényleg több van benne, mint hitte? Talán mégis elég bátor csatlakozni a harcosokhoz? Egész életében tolvaj volt. Máshoz nem értett. Nem volt meg benne a többi olümposzsihoz hasonló hatalom. Ha a nirádok a többieket is képesek legyőzni, mégis mire menne ő?

Végül arra jutott, hogy a menekülés az egyetlen járható út. Elvégre miért adná az életét egy eleve elbukott háborúért? Ha Pegazus még valahol életben van, itt az ideje elkapni a mént.

– Sajnálom, Merkúr – mondta szomorúan –, de tévedtél. Nem az vagyok, akinek hittél.

Óvatosan levette a hírnök szárnyas saruját, majd a saját lábára húzta, reménykedve abban, hogy szegény Merkúrnak legalább abban igaza volt, hogy a lábbeli neki is működni fog.

Paelen háta mögött üvöltés és morgás zúgott. A szeme is elkerekedett, ahogy meglátta a közelgő nirád harcosok népes seregét. Azelőtt sosem látott nirádot közléről. Hatalmasak voltak. A bőrük szürke márvány, kemény, akár a szikla. Mind a négy kezükben fegyvert suhogtatnak, a szemükben pedig szinte izzott a gyűlölet. Ezeknek a teremtményeknek eszük ágában sem volt tárgyalni. Foglyokat sem állt szándékukban ejteni. Éjfekete szemükben csak a gyilkolás utáni vágy látszott. Ahogy közléről láthatta a támadókat, megértette végre, mivel is állnak szemben. Nincs esély. Az Olümposz sorsa megpecsételődött.

Gyorsan a sarura pillantott.

– Gyerünk, Jupiter szerelmére, repülj már! – kiáltotta.

És az apró szárnyak verdesni kezdtek. Az első nirád harcos éppen odaért volna, amikor a levegőbe emelkedett.

– Gyerünk, te saru, indulás! – kiáltott fel. – Nem bánom, merre, csak vigyél el innen!

A lábbeli engedelmeskedett, és Paelen egyre megszébb került a nirádok dühöngő hadától. Még hallotta, ahogy az elszalasztott zsákmányt látva mérgükben felordítanak.

Ahogy a közvetlen veszély elmúlt, Paelen körülnézett.

– Állj! – parancsolta.

A saru engedelmeskedett a parancsnak, mire Paelen megállt a levegőben. Hitetlenkedve nézett végig az óriási pusztításon. A látványtól elszorult a szíve. Egyetlen épület sem maradt sértetlenül, egyetlen szobor sem maradt épen. A nirádok mindent leromboltak.

– Indulj! – szólt végül. – Vigyél a Láng Templomába! Meg kell találnom Pegazust.

Ahogy a saru egyre közelebb vitte gazdáját a templomhoz, úgy erősödött Jupiter mennydörgésének hangja, és villámok fénye töltötte be az eget. A csata még mindig tartott, de mostanra elérték a Láng Templomának lépcsőit.

Paelen útközben még több elesett olümposzit talált. A halottak és haldoklók között azonban egyetlen árva nirád sem volt. Mintha a támadókat a leghatalmasabb olümposziak sem lettek volna képesek elpusztítani.

Ahogy Paelen előrepillantott, meglátta a távolban gomolygó füstöt. A Láng még mindig égett a templomban. Közelebb érve meglátta, amint a csata középpontjában nirádok egy csapata a hátukat egymásnak vetve guggoló Dianával és Apollóval harcol. Diana egyik nyilat lőtte ki a másik után, de azok hatástalanul peregetek le a szürke teremtmények bőréről. Apolló lándzsájával igyekezett visszatartani a támadókat, testvéréhez hasonlóan kevés sikerrel.

Ekkor egy nirád harcos tört előre, és ügyes mozdulattal kirántotta Apolló lábát. Az egyensúlyát veszített istenre még több nirád vetette magát. Diana bátran küzdött, hogy megvédje ikertestvérét, ám mindhiába, a támadók hada hamar elsodorta őt. Ahogy Paelen némán elrepült felettük, még hallotta Diana fájdalmas kiáltását, amikor Apollót megölték a támadók.

Pegazus. Meg kellett találnia Pegazust.

A szárnyas saru sebesen röpítette tovább, el a borzalmas látványtól. A Láng Temploma előtt maga Jupiter igyekezett visszatartani a betolakodókat. Az Olümposz vezére tomboló haraggal sújtotta villámain a nirádokra, de az ő fegyvere is hatástalannak bizonyult. A teremtények szakadatlanul masíroztak felfelé a hatalmas márványlépcsőkön.

Paelen akkor végre meglátta Pegazust. A feldühödött mén felágaskodva, mellső lábaival a támadók felé rúgva igyekezett távol tartani a betolakodókat. Testét vér borította, abból a megszámlálhatatlanul sok sebből, melyet a nirádok fegyverei ejtettek rajta. A következő pillanatban egy nirád a lándzsáját mélyen az ágaskodó csődör hasába döfte. Pegazus fájdalmasat nyerítve tette le mellső lábait, majd aranypatáival jókorát rúgott támadójába. Hasztalanul, hisz a sebzett harcos helyére a következő pillanatban újak érkeztek, akik igyekeztek kihasználni az adódó lehetőséget. Megragadták Pegazus szárnyát, és megpróbálták letépni azt.

A szilaj csődör nem adta fel a harcot, de hamar óriási túlerővel állt szemben. A támadók sokasága végül a földre taszította. Estében a hasából kiálló lándzsa el-tört, és a hegye még mélyebbre fúródott.

Paelen elborzadva figyelte, ahogy Pegazust körülveszik a nirádok. A hátnak esélye sem maradt a túlélésre.

Diana akkor érkezett meg. Mindenre elszánt csatakiáltással vetette rá magát Pegazus támadóira. A bánatot mostanra felváltotta a harag, és testvére lándzsájával a kezében, maradék erejét összeszedve csapott le a nirádokra.

Az egyik nirádnak sikerült ugyan Dianát megkerülve Pegazus fejéhez férkőzni, de amint négy kezét az aranykantárra tette, fájdalmában felüvöltött. Diana odafordult, és testvére lándzsájával azonnal lecsapott. A nirádok megfékezésére tett minden eddigi kísérlet után most először a lándzsa működött, és a betolakodó holtan esett össze. Diana segítségével Pegazusnak sikerült lábra állnia. Ez azonban elenyésző siker volt csak egy veszni látszó ütközetben.

– Paelen!

Egy csapatnyi nirád bekerítette Jupitert, ő mégis a templom felé mutatott.

– Siess! – kiáltotta. – Állítsd meg őket!

A templom felé fordulva Paelen látta, ahogy néhány nirádnak sikerült átverekednie magát a védőkön, és már felfelé rohantak a márványlepcsőkön.

– Paelen, állítsd meg őket! – zúgott újra Jupiter parancsa. – Nem olthatják ki a Lángot!

Paelen is jól tudta, hogy amint kialszik az Olümposz lángja, végérvényesen elveszítik a csatát. De ha maga Jupiter sem képes megállítani a betolakodókat, akkor mégis mit tehetne egy tolvaj?

Amíg ezen tétovázott, el is vezett minden.

A nirád harcosok letépték és a lépcsőkre dobták a templom kapuit, majd éktelen haraggal berontottak az épületbe. Néhány pillanat múlva fülsüketítő robajjal borult el a Lángot tartó kőoszlop. A támadók győzedelmes kiáltásai töltötték meg a levegőt, amikor sikerült véghezvinniük tervüket, és eloltották a Lángot.

Egyre több nirád hagyta ott a csatateret, rohant fel a templom lépcsőin, hogy csatlakozzon a pusztításhoz. Az Olümposz túlélői tehetetlenül nézték végig, ahogy a világuk elpusztul.

Jupiter Pegazushoz sietett. Megragadta a sebzett hátast, az ég felé mutatott és kiáltott valamit. Pegazus prüszkölve bólogatott.

A túlélők egy lépést hátrálva gyorsan helyet adtak Pegazusnak, hogy kiterjeszthesse szárnyait. A mén hatalmas rikoltás kíséretében a levegőbe emelkedett.

Paelen szíve majd kiugrott a helyéről izgalmában. Itt az alkalom! Megadatott végre a lehetőség, hogy a kantárt megragadva uralma alá hajtsa a menekülő hátast.

– Indulj Pegazus után! – parancsolta a sarunak. – Vigyél hozzá!

3

Emily, miután kiengedte a vizet, visszament a szobájába. Elektromosság híján nem volt tv, nem volt rádió, és nem volt fény sem. Ezért aztán úgy döntött, inkább lefekszik.

Persze jól tudta, hogy aludni nem fog. A vihar borzasztó hangos volt, ő pedig nagyon feszült. Azt kívánta, bár csak ne lenne egyedül. Az anyukája biztosan tudta volna, mitévő legyen. De ő már nem élt, és ezen Emily sem tudott változtatni. Egyedül volt, és kezdte bánni, hogy nem hívta át Maurent.

Odakint újabb vakító villanást követett egy hatalmas mennydörgés. Emily érezte, ahogy az egész épület belemeg a robajba. Ám ezúttal mennydörgésen kívül mást is hallott – közvetlenül a feje felett egy nagyon nagy és nagyon nehéz valami csapódott a tetőnek.

Ha az ember a legfelső emeleten lakik, felette már nincs más, csak a tető. Emily családja külön fizetett azért, hogy a tetőteraszt használhassák, ahol az édesanyja virágokkal és zöldségekkel teli kertet rendezett be. A betegsége és a halála után azonban senki sem ment a kert közelébe. Emily attól félt, hogy talán az Empire antennájának egy darabja zuhant a tetőre. Vagy a villám eltalálta az anyja kerti szerszámtárolóját, és az borult fel.

Azon töprengett, megkérdezze-e az apját, hogy mitévő legyen. Vajon a villám okozhat tüzet? Lehet, hogy mindjárt leég az egész épület? Odakint zuhog ugyan az eső, de az képes eloltani? Ahogy egyre több kérdés és félelem merült fel benne, nagyon megijedt.

Odafentről hangok hallatszottak.

Mintha valaki vagy valami a tetőt rugdosná.

Emily bekapcsolta a zseblámpát, a fényt a mennyezet felé irányította, és a lélegzete is elakadt, amikor meglátta a méretes repedést. A mennyezeti lámpa a vezetékén lógva himbálózott, a festék és a vakolat apró darabokban peregni kezdett.

Emily elővette a telefonját, de mielőtt tárcsázott volna, be is csukta a kijelzőt. Mégis mit mondjon az apjának? Hogy valami nagy zuhant a tetőre, és berepesztette a hálósobája plafonját? Az apja talán azt mondaná, hogy hagyja el az épületet. De ahhoz ki kellene menni a sötét folyosóra, és lebotorkálni a lépcsőházban. Húsz emeletet gyalogolhatna, hogy aztán bőrig ázzon odakint az esőben.

– Nem, Em – mondta magának –, nincs ott semmi. Csak felborult a sufni, és a szél az ajtaját lökdösi.

Mielőtt meggyőzhetne volna magát, fentről megint dübörgés hallatszott.

– Hát ez őrület! – csattant fel, miközben kimászott az ágyból. – Ugye nem gondolod komolyan, hogy felmész oda?!

De a teste és az esze nem értettek egyet egymással. Minél jobban próbált megálljt parancsolni az esze, a teste annál határozottabban a végére akart járni, hogy mi okozza a fentről jövő hangokat.

Végül belebújt a hosszú esőkabátjába, fogta a lakáskulcsot, és az ajtóhoz sietett. Elővigyázatosságból magával vitte a baseballütőt is, amit vész esetére tartottak a bejárat ajtó mellett.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Az elemmlámpa halovány fényét követve Emily elindult felfelé a lépcsőn. A ház más lakói éppen hazafelé igyekezhettek, mert a lépcsőházban léptek és beszéd hangja szűrődött felfelé.

– Ne butáskodj, Em, odafent villámlik! – mondta magának, de már megint nem fogadott szót.

A lépcsőn felérve a tetőre vezető ajtóval találta magát szemben. Zárva volt. Egyik kezében a baseballütőt, a másikban az elemmlámpát szorongatva ügyetlenkedte be a kulcsot a zárba. Amikor sikerült elfordítania, az ajtó résnyire nyílt. A tomboló vihar szele azonnal kitépte Emily kezéből az ajtót, ami hatalmas robajjal sarkig kivágódott, és kis híján le is szakadt a helyéről.

– Ennyit a csendben körülnézésről – mérgelődött magában Emily.

A zuhogó esőbe kilépve maga elé tartotta a lámpát, és a fénnel lassan végigpásztázta a tetőt, tűz nyomait keresve. Majdnem egy éve nem járt odafent. A növények időközben mindenütt elburjánzottak. Az egykor gondosan ápolt virágágyásokat mostanra vad hajtások lepték be.

A zöldségeskertre rá sem lehetett ismerni. A sötétben és a tomboló viharban már nem az a hely volt, amire Emily emlékezett. Sötét és rémisztő hely volt, tele rejtéllyel és veszélyekkel.

A kövér esőcseppek kopogásán túl Emily mást is hallott. Megint azt a dobogó hangot. Csakhogy ezúttal valami mást is. Ahogy próbálta kivenni az ítéletidő zajában, úgy tűnt, mintha valami jajveszékelés-féle lenne. Mintha valaki vagy valami fájdalmában kiáltott volna.

Óvatosan tett néhány lépést előre, és a lámpa fényét odébb irányította az elvadult kertről. Jobbra a tető szélén rózsák álltak. Ez volt az édesanyja büszkesége és öröme. Nyaranta az anyukája által nevelt, frissen vágott